

八
丁
口
日

ס. וזה . בכלשות בני -ם, אם יונתן
שMOVED בלהה, שהחילהו נער נישא
פליזמאט פליזט : הכתוב בדוקי
לא וסועו רב, גואם, חורין, סופר, ציר
בפרלטנט. בני מולדתו היו כמותם כבוד
תו נעריו פטיות, שעון רוחני -
ונטולת בשבא לבית החדש מצא
חבה לא קונה מבני הארץ, אנשי
גלויזיה. רשות השומעים בשנות
הלייטודים הראשונות, שניתנה ברשות
לזרע של דוד, טילד על תקורי יחד
אך, מנהת לפנינו את חונכתי ארצו
אליה — יהודה ברכבתן סבוזן,
מזרע ברקע ביער, מזרעהוביא, יהושע
עוור פרוסט-ושטואן וולף גוטמן
ב- 1920, מיץ שוד מפשיטים ואחרים.
— נגה ונדרעים ברבים, גראוביץ
סופר, עוז של הצלם מתרגם בתבוי,
עוסק בראקיות הבזעיאיות העבריות; מורי
פרוסט ובאנדריכוב ואחר בך-טורה
ות, בבריזין, גוטמן רבת הנאר שול
לבוב, ויברגלו לחיים — שוד מלופה,
פְּרָזִיפְּמוֹר באוניברסיטה, עילץ יהודאי
שי, בונישא, ברגמן רב בערי נרנניה,
טחים ספרדים, עתה בירושלים. רשי
מת התלמידים בשנה השלישית,
המצורת בנספח לספרו של מאיר איש
שלום על אונקלוס ועקלס אלו מוצאים
מלבד התלמידים האלה נם את צבי
פרץ היוזט טברורי, את ברל חוויז
כח מטשורטקוב, את יהודה ליב לניד א
מולזווין, את ברל ואבשטיין סטלאס
טה ואחרים. אף הם נודשו ונודעים
ברבים. היהות בחופר העסקן רבה של
וינא, וויברגלו לחיים — הוינר. בעסקן,
פימ וויברגלו לחיים — הוינר. בעסקן,
ציד ליטים, משלוחי ממשלה הפלגנים
בחל-אכובן, לנרא מחבר הויווות עתה
רבאת הראשי של אפריקת הרודוטית.
אולם, בין רשותה לשימוש לא בלבד
שנוספו שמות אלה נס נחסרו שמות
— בשנות הלימודים הראשונות אלו
מושגים בין שמות השומעים שלא
מן המניין את גרייל, בשנות הלימודים
השלישית אין זיו מושגים את שמו
כל עיקר.

כימי לימודו בווינה שברתו מילדותיו ענו
הדרים סטוקרים — בתרדר אחר ושב ג-
ג. נראה, בחדר האחד שטואל נומטן
ויהודה ברמן. שכיהם אלה קראו לנויל
להרמם, שיבנו אותו בו מבלו לחיטוט
בHASHUT-טינישט'ן ואף חטילו על עצם
את שהטילו על עצם אחרים בלבד בלבוב
— להבשיר את העילוי לחניתת הבני-
רות. מסציאתם לצמצמו בחוג לימורי
גימנסיה טסודרים עלו בחתונו — לא
באים אפיו. לא היה בו לא מן החוץ
ולא פן יכולת לבוז מראות התהווים
של העיר הגדולה, ה... ה הרינמי של
לא יכול היה נער בארכע אמות של חורה.
פונה הכל בקלות בכוח זכרונו המפ-
ליא שינה היה את שטעריך ינעה.
 היה עומר לפני חבריו ומיגדרעו וטפ-
תיעם כדור-שעשועים באפריה שע-על
פה — לא בלבו ייזוז — התלטול
היו שמרות בו כלשונות וסדרם ופ-
רائم ... אך בכל שודח, אלא היה
קורא בלא סבר שורי הינעת זטרא

מטבחומה של כספים וספינה לא חור ר' שלמה לאחוריו, השמים לא נתקשי ר' בענוגו להזכיר נשפי זעם יימילא לא חור ר' שלמה לאחוריו, ארבעה הלייכטו נתבהלה יותר, באילו נחריו אףו פחו עליהם יציר הרחה. עוד שמש פסיעות, פסיעותיהם בטיען אחת והוא בפתח, עתה, בהרף עין, נתבך באה לפני החיט דרכ של ישועה — בפסיעה נסה ופתוחה יצא טביהו. עשה חליכתו כריצה ונתקל בר' שלמה, פתח בחירות; אה, ר' שלמה, בוקר טוב ר' שלמת, אוו בחול אני לחרבי, בהול אני לאדרבי, בוקש לומר טעם ברוי לבחלתו הדרו הדרו נתבלבל לשונו ואמר איז ר' שלמה עטא יש לך פצוץ טביך, עצות או שנאה היתה بي זו. סניתו וידיד נהיי אם מצוחחות הב חביבי יונפשי יוצאת גנטנץ זידון, ביזהך האקיות לביתו היתה בלבך נחמה גוזלה; ר' שלמה לא נכסט לביתו ולא יצא ריקם מביצי ולמהר — אם ירו לנו בשיטים והמנקים מתח לפניו ואילו קומטה של טאביק רשיימה בת.

אבי העני כיבור התורה שלו נרט
לו שא לא יוכל היה לפנים בינו
בלחם פירנסם בתורת, לא מפני עצמו
אליא מפני טובי מילדריט שיעור. תלמיד
תורת שפעיר סייע לו בחפצין. לא
השיא. בינוי ליקומדי חול, ר' היה לו
כיב נבנשו עם ערב לשעה קלה לך' ייסך
ר' יבר, מורה כתיבת תהה - איזיות
לטניות, ולוכדים לכתוב אדריסא. בן
שבעשרה צרו עליו על. בנימין קירות
בתיה הטודש בעירו והליך ללבוב —
גרומי תורה שבנו דעתם על החבוד
הנפלה וסיעוג בירן. ביהור נטעלו לו
הגביד, הנודע ר' שמלי לביית הוזר ר'
ו. חבר בבית הארוןיס בוינא ובעשה
לו אפיקטוטיפים. האטען שהמען עתיד
להאריך את הרור בגדולתו ותפרק בו ביר
רחבה. היה הנער נבנש ויוצא ביתה של
ר' אייזי איטינגן רבתה של לבוב
הנודע בתורה ובגדולה, היה הרב מקדם
בינוי נברכה; ברוך הבא, ר' בנימין.

בלבוב ישבו כמתן ערים
ומוכשרים כדור ניירך יהושע
טהון, שרדי אחנפרין, טרדי
ברויידא ואחרים, שיקעו
בלימורי חול ובחברה "צון" וביקשו
א- קחנת הנער חמוץ, החולח היה
פורה טהם ורק לשנים נעהו ירידם.
האטיטופוט שלו בישן לראור זב
גאות, קירבו לليمורי חול, אבל ח'ער
ח'ל יכול א' יכול יה געכאנע עצמן
בהתכוות לבחינת בגנות נאך ניכש
בבחינות. נשקפה לו תקופה טובת, משני
דע עניין ייסודו של בית הדרש לרבי
ג' זינא, בראשיתו אוקטובר 1893.
האיידיאן — להיות תלמידיו העיכוב
בחינות הבגרות שאיננה בהשעת
האטיטופוט נתבל בלעדית.
בשחתקין עצמן יצא לויין רפרטו
ודאי בוגרו דמיות של בני אדם מפורטים
מים היושבים במטרופולין — אב דוד
עוזי טי' ר. שתילה אבדך בקעניא
ובבירות בוצ'ז וסופה פרופטן

בְּרִית מָהֳרָה

שנוזויפנה לו, הניתן מהטו וכבר ישב
בכיתתו של הרב, הוא החכם הנודע
ה' צבי הירש ה' זת, וראוי בינו לבין
החותם לא. מתרתבה ביזמתו באומיו בית
יעיר לארטום, אבל לנו מתחם ביזטר
והיה מספר בהתלהבותו: את, מה שחיו
בדברים שם, על הרכבתם היו סדרדים
על תל"ג היו מדברים, פוליאות נשני
בות. אהבה נרוללה זו הוריש לשני
כמי, יעספ' ובניטין, זוכה לה: ז' שני
חם תלמידיו חכמים טענים.

כג'ורל: בית נפול, שרווי בהתקאות
חיה בינויטן מילר בבעלותם של זעירים
ובגולאים. אף כי אביו חייט,
לא הפסיק לו השעה להנוח קצת
כ'רים על בגדיו בנו הקטן והטפרעם
בחוריפות ובCONDENSITIES. זכרונו היה
כפלא, לא למד אלא בשלושה ימים
ושאר ימי השבוע חתוץ בעיר
ומאהוריית וחורר מצולק ופצוי —
כימות החמתה חלק לרוחץ בנהר שוויז
ניא, ביוםות האזינה חלק לנלווש עליין,
בטווך קין היה גונב חפצים בוגנים
מהבתהש עם שפוצים מהם נפרעים יפנו.
בשדרל נעשה תמיד יותר, ליטרדו
בעמידה ועל רגלי אחת ובני העיר, ביהוד
ונשים, היו מרחכים על העילוי ומכאים
לי מאבל ומשקה לבית הדרש. עיר
טילדות רגיל היה באילת חסר —
היה טספור על ימי יולדות, כשהאמו לא
התקינה כל פודלה, משומ שלא הייתה
פעת בסלה וקמה בכרכה, היה יושב בפלוינו
של אנשי בלוא ולומר, קיבתו מבעבר
עטו עד שבאה ולאטי יושבת الكرנות
והביאה לו כום פפה וכעה. ביהוד היו
זבורים לו הקניזיות פתנת מוקירותין,
וחיה אומץ החבה אהבות היו בחיה
ואהבת הקניז עולח על כוון.

בימי שחרות וזקנה אהב לספר הרבה
בבית אביו ואביו זכר סיפר לו —
ענין היה ובאט הנחמה שכידון, שיש
בעיר עניות טמן. ומי ענין טמן? חונה
אומר, מי שנוצר למתנה ידו. ומני נוצר
למתנת ידו? חונה אומר ידו ר' שלמה,
הנקנס אצל בוקר ובקר להתכבד בטמי
נתן ידו. מתנת ידו אין פירושה אמורה
או פירושה, שהנוצר לאנודה או פרו-
טח יודע כתבות זות מכתבותיו של
החריט, מתנת ידו פירושה קמצוּץ
טאבוקג, רק נראה ר' שלמה מבعد לח-
לוּן היה החיט מתקין את קופסת הטה-
בישוי שלו ומעמידה מזבחת (סוזנת)
על האולטנו ובר ברכו נם ועם צד-

שבאו אותן ימים שהקופסה של נתי רוקנה ולא הייתה פרוטה במכיבו לול ולבלאotta ואף הנאמנות שלו בטרם פיק, הוא בית המבוז לטאבקין, פקעה ואיננה. מי שלא ראה צערו באותו יום לא ראת צער מיטוי — הפרוסה לא נאהה בשינויו, המחת לא נאהה באצ' בעותתו. ואפילו הכמה שישב עלינו לא אהנו. הרגשה של נתינה נשל כוח נתינה שהיותנו בו, טרובה להתרעד ועינינו רואות וכפות. והנה בכדר נראה לו. טבע להלן תילובו של ר' שלמה ואנו באימ' שלות גז'ו. כל התפונות שנענעו כרי רגע בלבד: של החitem, מתברדו אחת אחר — תשוק לא נרעש

לפנינו בשנה נפתחה בעיר ז'ולקיה אדרט
כבר שבעים — בוניטין. גראיל שמו,
מוחתו לא עשה רושם ברובים ולא נעשָׂה
תוה לו פומביי גדורלה, בשם שחיו לא
עשה רושם ברובים ולא נעשָׂה להם
פומבי גדורלה. מה שנורע עלייך בחיו
לחגיגות נרחבים יותר אלן השירות
המעטשות בלפסיקון של ריווין, מה שני
דע עלייך במוחתו לוחנים נרחבים יותר
אלן שנים או שלושה מאמרידואורה
בעתוניות. אולס ודראי הוא, כי ריביס
רביבים, הפונרים בעולם ושידרעו את
האיש, בקראמ את היריעה על ימונו
בכו לו בנווי, בשם שככו לו בחיו
במטסתוריום היא הביבה לנש היודה
לעולם ברוביסוביום והויצאת מתוכו
באפקטוסיכוטים. היא חביבה לבן החור
רבן של חטולות, שנחננו בו; ורע של
סנווגות נפלאות וצשרונות פפתיעים,
ארח בטישום בטרים עת ולא חראו לו
תנובה ופער.

עור בילדותה, קודם שנודע שמו בר-
ביס נורע בינוו ברכיים. הכנוי —
העלוי טולקיב, עיר, אף כי פטנה
חיה, אינץ עיר הניזחת. עיר ואם בישל
ראג היהת וכשרה עולת הרבח בתולדר
תיו. מחרות היהת ריח תורה טפלה
חללה. די שנעלע פטט בספר קירה
נשגבת; די שכיר מקצת
שםות של בני תורה שבת — אם בען
תבאות שור, אם בען מורה נוכני חוטן,
אם בען עשרה צבי, בעור, שהתגנשה
ונתקיימן בה מסורת חייה של למודים
ולמדנים צרייך היה גנדי אל תריעות
ובקיאות לזכות לך אל עילו
ובאמת בניטין הקטן דילסגולות היה
— חריפותו הביאה לידי טבולה, ובורי
נו הביא לידי פלואה; כוון המרתה
הביא לידי השתוות; יכולתו בספר
ובתיאור וביא לידי הערצה. היה בספר
זרעים, של זרע וזרע שבו עשו להע-
גורות נידול של גאנזות — חכם גדול,
הגונה גדול, גואט גדול, משורר גדול,
וסופן של סדריזרים נפלא זה —
אכוב. מערכת־חייו, שאנו — מבקשים
לשרטטה בזה מניחה פתח לביארים,
על מה לא נבה האיש לאחד דונו
ככוה האור הגנוו שבו ועל מה לא
זכינו אנו להתגנות לו; אך נס לאחד
הbiaורים ישתייך מוה, שרואי לומר
עליו בדרכ האמירה תידת היא נתתי
לחירות.

אבינו, ר' יהודת חירש, חיית עני היה, עיקר ארגנטו טמנזר הרכומיניקנים בעיר — היה תופל לחם בגריותם מניה ובייה, ובוילוי זול והם היו משלטזם, לרוב בשוה כסף, כגון שהיה שלוחים לו ממונרכות עצי הסטה וכורומה. עבדתו היהת בוגיות וכתנתפשטו בעולם המכוניות תפירה לא יכול היה לעסוד בפניו החירדוש ומטה ידו שלא היה תקינה מעוררת, כלל התוצאות היה ואשתו מטשחת כליו חזמר שבעיר, שעלה בן נקוא ביתו פנו רוי צימבלרים, אורם היהת בו אהבה עצומה לתרזה ולעטקה. ועד מנערינו שעח בנויות,

ונבנעת והם צוחקים, הוא נבעט והם צוחחים. רבים היו הסיפורים — על חשנה שירדה עלון בבית האסורים, בשחרורו של איילן את התבשיל והוהיא פוטר עלון וורי לו בפת המרכה; על עני הבו שהוטלו בו, ה"אריס-טוקראט" הטבאות מאכל אסורים; על מים ללא אכילה, טהර שאקד אסיר, גדי של גברת, היה נוטל יום יומם לאחמי, נוטל ובועט בו ומלאין עליו: מי שיבול להיות ללא תבשיל יכול להיות ללא לחם. רבים היו הסיפורים על ימי הרעב האלה שנמשכו, כי בתוי הריש מבצעתו והרהוריו. מתי מודדים בין ספר למספק: יהגה צערו באזני המטונים, סופו שהוא נרצה בירדי גוזל, לא יהגה צערו באוזן חמטנים סופו מות ביוסורי-רע. כבר עמד להגות צערו באוני המטונים ההנה נצנעו לפניו אורות ישועה. וכי יושיעו? פושע בפושעים, שמחמת אימה שהטייל על הכל נתמנה ראנזאיסורים. בעקביהם נודע לו דבר הגיילת, עמר על הגוזל מצח בו אגדפני צעק: דער יוד פריסט ניקט די פער אושע אונד זו נימטסט איהם נאך אסס ברדר זועג, כלומר היהודי אין צוועם טן התבשיל ואתח נוטל גם מהו? טפיחת אנרכיסים זו נצקתה זו נא זו בלבד שהצילו את האסיר העולב טמייה ברעב, אלא היו לו במחפה, לשנים שהיתה מספֶר באותו מעשה כשבהניע לענן הצעקה אפרה בזאת גענות ביבינוי ובבראה, באילו היה בזעוף-הצעקה ובזעפ-הצעק מלגנו-

וראוי בחייב לא היה עשוי לגורם
חתקנות יתרה למונחים עליון. היה
מן ה„טナンטים“ על פי דחובן לא
מטמיות-אטנות אלא מצינית-ביטול. לא
הגן חומרה בדרכיו, שהו כערוב של
צעיפיות וציניות. פניו נתפסה שומר-
שבויים רוסום. ישבו השכאים בקפר-
עם והוא מהלך בדין שומל לפניו השעה.
זיה טהלה, בוא וראה ררכבת של אספ-
עריה שאספירים עליה פיקחת היא, הלו
שהיא אומת עליהם שם אובייה היא
מושיכת אוטם בבית. אני שהיא אן-
טרת עלי אהבה ונתיגה אני היא
עטמיה אוטי בחוץ.

וסופם של הנלנגולים — שיבת לוד
אלדרתג, בה ישב ולא יצא עוד אל
שעות טענות ורחוקות. עוד ירידין,
אראשי חציבור, מנסים להעלתו על
וורך של מיקון, אך נסויונישוא חמן
וושב מראש כעירתו, שבعلוי בתים
שבת מפרנסים אותו בחיכת יתרה
געור כוחו אידיר בו בקרט — בקידר
אות, בחריפות, ביהود באכמת הסיפור.
אם שהוא מספה, אם מעשה בבן
יזרו שנשפט מחותמצאות ונחטף וננה
מע בעית האסורים, באו פרובו ושבּי
ו ארכעה פוזזים, נכנמו שנים מהם
בבית המזינה שטמול בית האסורים
חוללו בה שעדרות איומה, עד שהבר
וילו את כל השוטרים שהחיהו עובי
ים בה, וצעה שני עוסקים בשני
פוחזים הלאה פרצוי שני הפוחזים
אחריות לביות האסורים והוציאו את
אסיה, אם מעשה בבר לחת שפחה
ענו שמי אמר — פיטרנו חיים אכדי

בנין עירן אונזון — טיפוחו והוּא אונזון מופלאת. חבירו מיטי ליטוֹדוֹר ספירים בהרשה שלו לפני מורי ותלויים — ביקש מהאותות מהי החתימת עמוקה והנאה ביותר בבריאת העוזם והאדם על אגדותיה באטונות ובכמיטים, לא הפליג לדורך ה הפרדה והנישׁות שְׁלֵג הריעונות, אלא סיפר בררכן, בררכן — כל תמונה שבטי פורו מצר יהודית בצלות עזומה, על כל ממדיהם פניו השומע. סיפור, את עצם האגדות החסודות בעניין בריאות העולם והארם פירושו שלו, לא נגלה אלא ברוטאים אשימים, בחוסמת של מלת מיבור, בהדרי שאח קלה או בחפטקה קלה, בשילוב כל שניי קטן בפרט קטן, — והשומע בצע מעוצמת הנשיות של הסיפור את אינטראפרטציה של התפסת כוונתו יחת להובייח, כי התפיסת העמוסה לא בסיפור על השיחה שבין אלחים לאבון, שהם מפרבים מעסיו לברור את האדים והוא, משנתתמו טענותיו, החלך עליהם בקהל אדריך את בענותו אדרירותו: מה שעני יודע אין אמר דעתים, מעשה ארום. דמתה עמורה בקהל שטעים, בדמתה שלאחר גילוי איתני דיאשיותן, עיר הרושם בבררי השוען אמר: בר ריבון חלקים. פגונו

זו הוא חור לוינה, לבתי קפה, לשנו-
דות. הברון, קמנים ממנו ביריעת,
חכמת, בbijnt, בשורה, יצא פרוסט
עוולם בחלמים, ברובנים, כמטיפים,
עוסקים, כסופרים והם הסולות שהר-
יה נלייטה והוא, הנואם המנוחן,
ההונגה התעמייק, העילוי הטעורן היה
אשרוטט בלאופולדשטאדט, יושב בבתי
פפה שלח ומספר חלצות. לא היה בו ש-
בשיות יד שנעשתה לו אומנות ואף
וחותפהר ב מידת הוריזות, שקנה בת
עצמיו, בבתי קפה בוינה נעשח שלו-
גנו מרכז למחבי אמונות הסיפור
החדוד. בת הקפה שם ידעו את
התפקידים מסביב לושאן, שמסבב לו
חדר דל בגוף ובכיסו וכלו שא-
ות. הרו בבתי קפה אלה ישב, למשל,
צבי דוד, ויללהם שטיינז, זה
יהודי בעל האמות טפראן, שהפליא בני
ורו באמנות השחתם והוא אבי אל-
יות — ובתקלות סוחרים, בעלי
עשיות, בהוניט. כעין התקלות בו
ייתה לשולחן של גרייל ולא נחשבו לו
טיווחים הבולעים סייבורו ומהתלוויות
לא במידה ששילמו צורן חזידין
ארזהה, בכמה טבעיות. היה מספר
בנקאי, שדבק בו ונתן לו שטר בסף
אלך קריך. אמר: כסבור היה, שנפ-
ר טני באותו שטר וטעת, כי לאחר
סביר לא נשtier מאותו שטר אלא
עת קצא מיבות הבירת הטובה
אשרתיי ומעט אפר מסאריות משדר
חוות שעישנתי, באתי לפניו ותבעתי
ההדרות שנייה של תרומות, עילם צעת
גיג�ן אה ומן ולא אמר בלום: רק

בנוסף אין כוון לאו או לאו בקשר לטענה שטר
ושוד היה שנכפתר ממעני באיזו שטר
שעשה, כי לאחר שבוע נשתייר ממענו
זה שנשתתיר טופרמן, באתי לפניו
הגבעתית מהדורות שלישית של תרדי-
תגן, עיקם הרבת חטמו אך נתן ואמר:
דרי זה, במתילה, מעשה אין אתה מוסמך
לעון אדוני, אתה אין אתה מוסמך
פסוק הלהב בעניין שנורדות לפני שאין
ומוניות שלך, אני, מוסמך אני לפ██וק
להבה בעניין שנורדות, לפני שהוא אוטר
ות שלי וכטוטטך לך אני אומר לך
סח שעשיתי לך אינו אלא כמדרגת
טנה מעוזם יובלתי, באותו אומנות,
טנה מעוזם יובלתי, באותו אומנות,
לאו כאן לך ביר פתגט גודע של
ירדו ברודם, שפרטא בטהרנו "בר-
אי איבַּבָּה" שלו שנרכס בנין פרחים של
ו"ה: פאנום בירושאל אמרו פשות
בלחה בשום ואל הצטרכ לבריות ובין
ינו אלה הרבה יגורו אמר פשות
דריות בשוק ואל הצטרכ לנבלת.
עמדו לו טיטיבים ובן היה מספר
חויבת מה מנהג של חמימות וטוב
נו נחנו בו בבית ירידנו החכם והחופר
ונודע, פולבם פדרליש, בביותם, במיין
הו היה יושב יטם רבים וביחוד אמרו
לו פרלש הרבנית האלטנטה נתנה לו
לן ארכו בטחיה וכטלבוש וצורה עליון
כונת והיתה לו כאם טפש. יטם
היה מתרוד את ירידנו בסימני יהודית
גלוות שלג, היה נלה בבחיהם, בתוי
בבניהם ומטייפים מהונגים ומפורהים,
הוא קרוע ובלוא, חציו טבושים ורבץ
נו דמיון ובינה, פיות ואחת טפותבים
הו, לא הנחת הרבנית חזקנת אטונת
עליו, ובעהרו המפואר.

בימי המלחמות לא ראה עצמו מחייב
חוובנו של תקינה, כל קידוח שנקה
א לאבא לא נעננה להן ופרשת מל-
טתו בצדיו היה פרשה עונמה וטרא-
ית, אף שתיה ספרה בחופוד כל
כך, ששומעוו היו מתעלמים מרבוב
חול. אך מאה, שלא עמד לו חבות
עמד למי שהיה דומה לו בגודל וב-
כונת, הוא הסופר השיבור יאדיסלב
א שייק. סיפורים של נרי על מל-
תתו הרונקישיטית בציורי הקיסר,
תפסו לו ועינו אותו עינויים קשים
וגלו דמות גדולה יותר משל החיל האמוץ
ולו עטקה יותר משל החיל האמוץ
וווילק; העלו האשמה בבדה יותר על
אשרר ומיטומו, העלו הבלתי פאי
ו יותר של גודל יסורים. אך, אך מאה,
ספירותן, הספרות בכלל, לא ובתח-
יוקנו של החיל הזה הנקלא בין
מוחת נפש ועינוי עולם. רבים היו
פורות של הרוזרטאָר — על לילות
ודרים, בשוהו מושכב על מיטה עשו-
שני סבים, שם יתפסו לו ציידין
דם לאדרתם בפימת היוצא בקב שלון;
שעת התפיסה וישיבה בבית סזהר,
חוור הכניסה לתוכן, כניסה יהודין
ו שחרחר געLOB, שנעשה הספר
עד חמובה. ואוצרות של שאר
פסירים, שעשו אותו כבודו ונורק
אות ארכות פאנזט לאלגוריות הא-

עימת, והכומר, שראינו אותו מרטין על
ההתגלות לא בעל חוץ השפע הנורא
מלמעלה אלא כהצלת המזקה המ-
שועת מלטטה, יש בו הערכה בפולה,
טרוגית, הוא, שאומר; העם נראה בעיניו
וותר השוביניות הפונטונגלי של איזה
יהודיה תלוי מן הרציונליות הקי-
וונטוני של חרמבל". אך מוא נט-
אטן; בכלל לא רצה העם להפוך
לנאותיהם של משפטו, "אם" קרים וחס-
רי לב את הדבָר, שלשם אמתו סובן
היה לחקירב את דם לבו החם ביוור.
לא ניתן לו לוכח לחרחיב ריבורי
בזה, אך דומה שאליו הרחיב היהת
מתגלויה השקפותו הטרנית במתכיתה,
שייש לה כמה רמות בחוברת: טיצ'ר
השוביניות של ר' יהודיה תלוי מבאן
והוחב הרציונליות של חרמבל מכאן
והעם בזה, מוכחה לbehor, במאיד;
הרתויה של חרמבל מכאן והעוות של
הרב"ג מכאן — והעם חרמבל נער-
שׂל לו, טוכרת היה ליעשות לו, כמושג
שהוא באלו דבוק בו טבעבריתו
ניבור, חרמבל"ג חיבה מיוחדת הגנה לו
הבותם ומה דפת האירונית בדברים
שהוא פביא בשם העב: מה שהיה עליום
טנוויל, כל החכמים, מרבני משה בן
מיון נגלה לאיזה בזארות? ויש
כען רמות שלא פרעת שבין טנהו
של הכותב ובין 'מנהנו של הרב"ג'
שכנו הו אומר בו דרכו שהוא גונה
באיו איש לא נגע בהלהת שהוא לו
סתוקין: נו, נו, א רעב שטיקעל ארי
בעט. ולאחר שהראה לנו חתיכת הטלא-
כת, הוא מראה סוף בדרכ תמונה —
הרציונליות, שהייתה תחילת הכריות מורה
קנת באדריה מצטטך והולך לעיני
ואנחנו רואים אותו מתמעט בר' מה-
ציות שיעורו והנחה חנת לא נשאר הימ-
נמ' אלא חזיו רציונליום, אמתה כפולה.
או: עניין החיריה של תרבות יון מה-
צח לה — אנו רואים את אלכסנדר
טוקרון, שנפשו צטוויה חתיכת הטלא-
כת. בוגדים עולם ומלאו ואך כי
טולן אדיסטו נשאר בביתו תורה דבור
לחות. בוגדים עולם ותרבו והרב תיר-
חוטב מרדב בתאורי הנטוות מפער
הכוּתב מרדב בתאורי הנטוות מפער
טולן אדיסטו נשאר בביתו תורה דבור
לחות וכורבבק בעקבות דגלויהם הדוחרות
של התיוות. ולאחר כל' שנה ערש
חתורה טהדורות חדשה של מסעה בעז-
לט זאך אוטו מראה הכותב בתמונה:
על גשר הערכיים העצום יכול לעלות,
עבור ונסוע, הפילוסופיה האריסטוטלית
הביבה והניעת, אם גם מנוקה ומוש-
ועה צאת — במקור שחוק של חרוי
בכאלום. באלו תיאר לנו גשר
עצום הגטת אל נهر גועש וועלו
מתנדורה ענלחדרות כברת, ששה-
רטם ניוקט מעט מטלוליה וסופה
שהיא פגעה בשלומ לשווק.

זה הזרצת, כאמור, שקטה וענינה,
כל נושא רחוק. עם זאת לא נעלמו
עיר פה זעיר שם אותן הלהבות.
הכותב מרדב בתאורי ההשתמה של
השם, ביסורים הנדילים שהתייסרו חכ-
טי ישראל בסקרה ואין הוא יכול לבלוא
לנשו לוכר ויטורים דאלת, שהחכמי
ישראל עמדו על נפש אליהם, שאנו
גוז. אין בו תאורי גוף ופיהם הפטום
סאיתם הגלויות ואלו אויביהם פיתח-
פתחות לרוחם והם מדשושים בהנאה
בכחאים על יד ד' ובפי ה'. ואמרם
שהפה הוא מה והוד היא יוד. וכיוצא
באלה, אין הכותב יכול שלא להביא
את אנthon הנוחות של ר' משהaben
עורא והוא אמר: לשוניזאור על יסורי
דים בוגדים, שנגרכו באכוויות, היה
פרברת אלינו מתחן השורות האלו.
לייסרים כושבם לפני הפלנסים הפטום
טם והמנוחים בוגיא ונדרש לדריש
בעניין החדרות. טר. אומת בהלצת
אבל בטהברת הוא מרדב בה- ושלוות
תחרצת נפרעת ובאה תחתיה התורה
מסות של שירה. ובך הוא מגדר את
חויכות בעניין הנדרול היה: אם היה
בגדוד האפשר. שיארא, כי לשם ישר-
עטו של עט העומר על חותם אבדון
גיגר מכבה הטעים לשנים ונשמע מהם
לבוי, שהרי מתקאל נס' מנצח לנצח —
ש' איה יא תשלאלת, שבה נפלנו
חרמבל"ג ואדיסטו, אילו דיבורים בפי
כותב ריסרטציה: עט, ישועה, תהום
אברון, בקעת שמיון... ודברים זהר-
תגשטע מנצח לנצח. אף בדבר הכותב
בפולטוסאי בכרר חרמבל"ג ובתראותו
את מתח הטריבת הוא מראת אותו
ברוכו, ורך תפונת צארה: מכאן צפ-
עסה כמאת שנים רוחה טערת בוגר
חרמבל"ג. ותוא מבחן לו. לפולטוסאי, אטנ-
טיפוש חטאיהם בחרמבל"ג לא חועל, כי
א' ה' בו הטעים בחרמבל"ג עבירות טפש, אבל
כליות הברך שלו בפנוי אדיסטו ה'ב'

האבות ולאדון כל הנבאים ולנכאים לא הייתה הכירה מתחשפת כל כך. הנכברים והברושים חיבו לדרשה ארו-בה, העשויה חריפות של הרזאה בטוי-LOSEPIAH של הדת. זילם גרייל עמד על רגלו ואמר: פיר דען עוינען, פעד-נמאמר בבחוב הצל קול יעקב.

גובה בכוונה קיטורו היה נס בימי ימי
דתו — כך נענתה לספר בבית הכנסת
בעירו על הרצל. לא אמר דבריהם
של הערכה על האיש ופעלו, סיפר על
הלויה. ביתר דיוק: סיפר את הלויה.
תיא עכברה כהויהה לעניינו השומעים,
היא עכברה כהויהה בלבד השומעים,
שנכנסם גרעשה עד היסוד בת. הכהן
לשمر חיותה הרעננה שלazonה נתה
גלה גם לבואו לספר במאורעות, שהיו
לו פרטיזיון גדולים. כך, למשל, עז
אופירה ראשונה ששפט בחייב. וכך
יודיע השומע: לא סיפור שמענו, או
פיריה שמענו, מתוך הרבה רופאים
צלולים וברורים כל הקולות של הזם-
רת והנגינה, אך תרועת הקאן האין
ברת בעבירותakis נשמעה וענין
יראי הוא שאופירה שבטיו היה
נדולח ועמוקה מאותה שנשמעה לו
טעל הכתה.

קטנה בבקורת בחברות יידיזן, מהם

של ביקורת הדריפה. כאשר ביקש לומרים אדרוני הנכבר, ואמ' יתגלה לאנוכם הבוגר מה אתה ושכטורה, בעלים בעטכם, תעשו בנוילו? יותר מפתעלו? מיט גרוועים, שמחירות פרוטותיים? וראוי להעיר כי במחברתו על קדמתות ייחידוש בירר את השאלה לשם מה נצורך גילוי, אם אפשר? הגיע לכל בירך התבוננה ואילו עתה עינך לפני אותו פרנס, שפיטום התקיבה קרוב לו מניינית מות' ישיאלו בהיפר, ככלמר לי מה הדרך האדומה והמגעה של התבוננה אם אפשר? תהייך בירך הקצרה והגוחה של הגילוי מטער גור, כי גורייל חרטיש בעין טולדת — אגב, חייכרתו הוא מרבב על הנעל הפיר בשעת אבדן ומוכחת נואשת. לא י.א. איפוא, שעמך על דרגיו ופטר את השאלה ושותאלת בתלצת, הוא, המספר טבע בריווח, וחירא ביזה טביעת הרכבים הנאים, שאפילו פיר והב, להם אין אונן בולעת מוכנת לו — ופוי הצידן און-בולעת, הירך זו ת.ט-ט-ט-טירה לאמרה לשם מלאת, פרנסת בלבד. הנה בנטינות. לעשותו אדם מן היישוב היה גם הנטיון להשי או לסתן-ישוערים. גענעה ליערות החמושכות ומיד נכווה בଘלות שנתייר ירא מפניהם, נתבקש ללמד אחר מבני האמידים שייעוד. בחנוך. לימדו פעמי אוזן ולא הוסיף. ביאר את המעשה: אני בא וחווי אותו אברך בזנני. רואה אני בו שהוא ותנ"ך זוגג-כויווג מצועע וחוועע. פותח אני את הפה פותחו בנכיה, בנכיה. געלת, בירטינה אני פורא זבל שאני קורא: מפבר כחיברתו בו סיידת התהפעחות ותרומת מרת. ישבה תלמידי בנגדי. וכשטיומתי הוא. תוחא וכוחא סופו הוא מגאנט: המונטר לו? שאל? מה? חשבתי נסבומו בא לו משום. ידע גם הוא לירומטוי הנבואה ונכיה, ואמרתי: שאל, בני, שאל. ומה שאלו? קרשא! אדרוני, כמה שנות עכשווי? מה י.ה... מה? לא איז'ה אותו כל הרותות, אותו ואת השיעור באהת. לא, איפוא אני. גוף וגפו מכאב לא אהן שיעורין.

ונפשׁ. שׁאעַד אֶת אָנֹן כִּי־זֶה־זֶה. אמרתי: תחילה נראו ודברו בעניין ביסטרק והרב של מעה ושל מטה והרצל בפתחה, אלם כשיינית יותר נראה לי, כי גאות חוויהות על המועט ועל מירט ביןנות פאלר שלא נחפה המרובה אינה אלא עלה־תאנה לכתות את טערמי־הכיפה שבגנשׁ, הכיפה בכהה שלת כל מנוונותה. וראיה לכך ריבור שנור בפיו; ולז עשייה בכוחו טולוא בוחוי, ולז עשייה על עד הטעלת ביטר והבלא וכלא, מה היה? השתק יתלש מתרוציו, האלקע תיעדר סתאי טה? ואפשר אף פעעה זו ישרשה, שורש הכיפה, אינה אלא כסות לטידה מכדרעת שבו — אהבת העצאה. אולם נס העצאות אפשר שנדרוש אותה בחזי מר, לאמו, לא אהבת עצאות כאן, אלא אהבת בטלה כאן, שמצוינו אותה במדורי האדם זכרה ישב על מזומת זו צבי דיינדרוק בפסחו ככשונה של בטלה, והנה גם אהבת בטלה אינה חולית־כיאור אהודנה, שלא כבטלה העשויה פרו בטעשבה בטלה שאינה עשויה פרי במחנה — ונכל היבטים החזר הוא.

הוא עצמו היה חילך קלוקו במלחמות היולדות. היה אוטר דורך משלו; גתקים כי מה שאומרים ממשו של ר' שטעלאי ווינדרען, כלומר שטויות, יכולתי להיות, ייכלקי להו מה ייכולתי להיות, והוא ייכולתי להיות, רב של מעה או רב של מטה לא רצוי לחיות, הרצל בכר היה אחר, מה יכולתי להיות? ברוביו אלה נראה לי תחרה גלאה מפתחה להבנתנו גורלו, לאטנו שהאיש ראת פניו אלא את אפשרות הקצאות בלבד — פגעה או תחום, הרוב או אפס. שדרה־הביבנים הרחוב שבין הקצאות נראת לו במדירות וביתם של הפוליסטרים. דבריו מוכרים במא תחפוגם השנור בפי מי שהיתה דומה לו בקצת צרכי גורל, נפתלי הידן, איימברן צא זברוק ותמצא שאין ביצה ורף גורדים מצטברים לאנא נאמצע הורך והוא דרך הפוליסטרים, ולענין לענו לאבער ואונטער־ראביג בען — היהת בי שנאח עצומה (קהל) המטפלות, שידידיו שעלו לנוזלה מכחד נום לחם. זים שיידיעו ציפו באיצט טגניות שליהם, שעתר הוא לרש תכסאו של רב פלוני גורלו. דרש דרשתו שעשתה רושם. לאחריה נקרא חוג, שעשתה רושם. שעתה רושם. נחבקש למטייה עט נגנרים ופרנסים. נחבקש לבאה, על שם מה אין הדורות האזרדיים זוכרים גיילוי השם, שאילו היה השם מתגלה כרך שנתגלה לשושלת

ובביהן בתרותנו וכחותו. אף הוא לא
ובכה לקריירה כראוי. אך, כל עצמו היה
משמעותם בביות החנפּת שברוחם שינוּ-
באה בלבּךְבּ. היהתו בי רוח ביפורת שנור-
נה לדרכם ומידותיהם של בני אדם. ד' יעקב,
בימים לפנֵי מותו נשאל: ד', יעקב,
האם בעלי הפתים שלך זוריות אתה?
לטובה ומוסיעים בידך בזקנתך? השיבו:
ח' י' אמרו זוננות מפרנסות זו לו,
תלמידי חכמים לא כל שכן. ומה צד
שווה אתה מוצא בין זונה לתלמיד
חכם? בדרך שנחננים בזונה נזהנים
בחולמידחים — מה זונה משלמים לה
לאלתר ולא לשעבר אף תלמיד חכם כך.
בשהיותי מトンען בבריאות חייתי דוחש
בבית המדרש לפני התיבה היו שומעים
נהנים ומשלמים לו, עבשו שאני חולש
ואין בי כוח לזרוש לפניהם ולהתפלל
לפניהם ואינט נחנים מפני אינט טל-
מים לי ונשכחתי כמו טלב. הרבת היה
בניין מתבב את אתי הנדול הוה
ובשמלאו לו לאח שבעים שנה ועשה
ירידיו חניתה בלבד משכו ברוב פון-
סימ והפצרות את בניין אותה מסר-
בה. תחילתה סייבר לזרה, דחפו והתי-
חננו לפניו, גענה להם ואמר מעט דבר-
רים ובכללים סיפר מה פילוזטם. ובר-
גונה בפּה קיטרו היה נס בימי יורי
דתו — כך נעה לספר בבית הכנסת
בעירו על הרצל. לא אמר דבריהם
של הערכה על האיש ופעלו, סיפר על
הלוּיה. ביתר דיוק: סיפר את הלוּיה.
היא עקרה כהוּיה לעני השומעים,
היא עקרה כהוּיה לבּבּ השומעים,
שנפּשעם נרעשה עד היסוד בת. חוכת
לשمر חיותה הרעננה של זונה נתה
גלה גם בבאו לספר בטהורות, שהיו
לו פרשיותה גדולים. בר, למשל, על
אופירה ראשונה ששמע בחריג. וכך
יריע השומען לא סיפור שמענו, או
פירול שמענו, מתוך הרברים ריטטו
צלוליות וברורים כל הקולות של הזמד-
רה והגינה, אף תרועת הקון האוי-
ברת בעבירותה נשמעה וענין
יראי הוא שאופירה שבטיו היה
נדולח ועמוקה מאותה שנשמעה לו
טעל הבטה.

הכל נעשה לו תמונה, אפילו הערת
קquina בבקורת. בחברות יוריין, מהם
עוושים ומעשים לספרות החדש מעמי-
דייטמיכה לא חד העט וברדי'ץ' ב-
סקין, היה הוא מלחה, שלא ידע לעז-
בור את המפתח שלآخر ילו'ג. ידעתי
קצת חברינו אלה. שמעתי דבריהם ולא

עיקר דבריו: כאשרם ניכנס לכלל זקנה עשר שנים אין מעלות ואין טורידות — אתה, אחיך יעקב, צון בן שבעים ואני זון בן ששים. אולם בימי יוזה וגעראים פנינו עשר שנים מניין גודל הוא ומרחך עשר שנים מתקף גROL תוא. בשאתה, אחיך יעקב, הייתה בן של עשרה ואני היהי בן של ששה, אתה כבר שהיית בלויון בית התלמוד וטפרשו ואני טומג היותי בברוכה קטנה של אבידתו ואבידת אבינו היינו יום יום הילכים חורנו מבית המכדרש אתה ליום הנדרש שך ואני לברוכה הקטנה שלו. פעל אתה חיותה שלן כהלו שטמה — קירות שבורים ובתותים ומוטלים בעאר והבאים פור רים אילך ואילך. קיר'ה נתגלו רחמיון עליינו, שראת יתנו נוטה לנפל, אמר נוח להם לעלבושים אלה שותגלו ערו מיט זוחפים ברחוב משיתופו הנג והקירות מלאי. והוא ביום קרבן, החשיך היום ואני לא פורת גג לנו ולא פינת משכוב לנו, אבל כבר נאסר ינום ולא ישן שומר ישראל והוא טקדים רפואה למכה. : שומר ישראל לפניי כך וכך שנים שעיתוד קיר'ה להחריב ביתנו הוציא נשמה מנתקה, היא נשמת חנה ניטל והוריד אותה שתהיה בת לאבינו ואחות (צ'יז), שכשידרב ביתה נובל לו מר מה أنه עומדים. באן ומצערום, הרי יש לנו, ברוך השם, אהות, וחנה ניטל שטמה, נלק גלון בביתה. באנן לאאותנו ולביתה. ביתה בתיב, חזורה קרי — שבית לא היה לה אלא דירה היתה לה זדקה לא היה לה אלא חזך היה לה. נמי חנת גיטל פרט והניחה אותנו עליי וכן היינו יישנים, אני על הקרש מכאן ואתה על הקרש מכאן. כל אימת שהיינו מוטלים עליון, שנינו היה הקרש טונת באיזנו וביעונו, משנינער אחד היה הקרש זייןן לאן או לאן. לילה אחד אני מרניש, שתק רץ ונשפץ ויורד, אני פוקה עוני יראת באפלולית שאטה, אחיך יעקב, גובש בנדיך ומתקין עצך לילך. משחווק היינו לרעת להיבן אתה הולך וכיוש ביאליק דואח את החטונה, שהוא מעלה לנטנו — אדרם עומד לפניו, טיפה של וינה נטלית בקצת אפה, נטלית ודולפת, והוא, המשורר, עוכד על כל טיפה וטיפה לקיים מזות, טפורה וחייה בדלא הוה!

צאת ללבשתי גם אני זכיי ייחודי
בחשי אחידך. ראיתו את הולך לביתה
הטדרש. נכנסתי גם אני והתחכמתי
בעורת נשים והצעתי לדאות מה
תעשה. ראיתו אותה מדריכך גור ופיחה
גמרא, ----- אתה מתחיל ללמוד
ולימודך בכנון שהיתה בו מתייקות
כל כה, יודאי גרמה נחת ייח גדולה
לפטליה של מעלה. נשתפכה המתייקות
בכל אבריו; אמרתו בלבבי זה שאמר
הכתר קול קול יעקב. יצאו ארבעים
ואربعע שנים והרבבה גלגוליהם עברו
עלינו ועל כל ישראל, צרות ויסורים,
פוחניות ומלחמות, ואנו זקנים, אתה
זקן, בן ששים שנה זאיי במאט זקן
בן חמישים שנה, באתי לבית חכמת
הוז וראיתך עומד בפני הפה, ואתה
עשה סיום למסכת קידושין, ואף
ששנתיך לא יש עשרה זקנים בן
— הקול היוצא מפייך יוצא אלול ומזה
בקבוקיו. היה גרייל מצבע על הבית
טיג, בכית הזות היה גרייל אורח מצוו
ביותר ושמחה אונגר טרייך לכוונו מיטב
בקבוקיו. היה גרייל דיזנט הויזע, האט
נאומר: העיר אין דיזנט הויזע, האט
דער זעליגע קרוינטן לאטינן אונד גרא
ביש אונדר סיורייש אונד ארabiיש ער-
לערנטן; העיר אין דיזנט הויזע, האט
דער אונזעליגע גרייל לאטינן אונד גרא
כיש אונדר סיורייש אונד ארabiיש אונד
גאל זא מאנגלט אבענדריין פערלערנטן.
חיבת גדולה הייתה מחייב את אחיו ר' יעקלי, תלמיד חכם זמחוכם, טפורסם

החיים מהא נפשו צrhoת, ואלה נשפטו ב"גיטש אופיניא" (נ' 211) בלבד; גבורה למדורה.

נסתה והיחות בקדום באבן המצבח אולם בעיר נערת בדרכיהם שטסרו לי גוטטן. וטורי הארבי ר' יהושע עוזר טיבו ודרבו לבני עירנו תרוויו חמיטים ארן כנים, שם שאחבת בני העיר פרוסט זמרונג לברטה, ייברלו לחיטם עליוי שלחם היהת תפימה אין בנה. טובים ואירובים סבובדי יודקי ישראל אונגר א. ר' מרדכי. בן י' ח'ק אל ר' יהודה ברנטן, י' א. מ' ג' פ' גותם מיטם של טבה — סופו שיעץ בירושלים, יוסוף פאלק בתל אביב; נצל פרנס בפתח תהה; ביהור סיעוני יוסא פרנקל בוניא בעלה לי ידיעות טמה שבדק בברון; יעקב לפפורה בלבד שלחה לי יאל שירדי המתנדרים שבעיר, שנתקבש קשות נאה של פרטיו ביונרגיפה ואנידר ר' פול פול הפספן של מלחת טומן דיוויזין (סנק על אינפומציה נמצאו לו ערך צער בלכסיקון האידי של ר' כהן; וביחור היו בעורו בני עירנו וירידא של טרייל ר' יעקב סאטמי בתל אביבינו עלאו, אלא נולד ב-1868, השם ר' אונריה ובעו, חבריו אברהם יצחק ושמד עון, ואחרון איחורן ריעי יצחק צ'יסר טמן בתל אביב. ככל יעדנו על הברטה, שיטו עלה תורה הבריאה וכו'); נפלאת כי שיטו עלה נמצאו בלכסיקון העברי ליבורן באנשי מגנו, באלאי אנשים שרך כהן לא נמצאו בלכסיקון העברית "מרינה ותבטה", שטחברן, בראשם חייה מאורסם לאחים בעירות ובקרבים, ואין נמצאו דוגמתו, נחמר ונעים לשימושם בארה, טחה להבא בו סכל שהעטודה גליטה בחכמה, בספרות וביצובה. וכן התארם ודרבו, אם דרך תוספת לדרבו, ואין דברם שבתו להבען, דבורי חכמה נטהו עלי טוב ר' מראנערע פון אונעלוי, לקביל נספתיו.

תורתו, צבי ותומר בעיני דורתו, בא עצמו הנכיה ורשותו נסמותו הארץ, והוא ימות, שאם ימות, הרי הוא מונית ארבע טאות והובים — מאה והובים בשבי המשרתת בבית הרב, אלא מאחר שראו לו מילדוו לא שטואל אלא שטעלקי נשארא שטעלאי, בך דרכ' גנטשל: הכל סבורים שאבי זברונו לברכה חיים היה. אילו היה אביו היה ואני יודע שאני בנו של חיים אפשר היהי ביום ארם טלאום, וזהי היה, בלווה, מנוח טלאום, תמייד רעד ולחנו ועה ער לב החסמים. תמייד קרועים בים, תמייד צמאים, תמייד קרועים ובלאים.

יב' ב' בשנותיהם האחרונות באילו נטול יציר הדיבור שלו והיה נומה יותר לשטוע על הילך רוחה. בשנים אלו אפשר למלודר סמכת קפן שלג, הנוחן בוה כלשונו ניבר מתחזו שהוא מורי פעם בעם רוחה עצמו בכיבב נירח שורה באפקה, בין לילה וצה ובן לילה שקע ולכו מיצר ורות, וכך לשון. סמכת הבתוב בקשוי וברישול;

קשה עלי להשתמש בעט ודי

יום נ' 13/VII

לבדוד אסמען.

בעטטש איזטטשן דאסן פיר איזלען לבצע צילען ויא איזיד פיר דען נידט פאן דעריך אבגדא-ביבער עדרענערין פ' ה'ריך יאנדרע נויכטן מין שעטער לשם מטבח לאחלה נויכט היה בעיר, נשארא שמו שיט המצוינים היה בעיר, נשארא שמו ליבורן באנשי מגנו, באלאי אנשים שרך כהן לא נמצאו בלכסיקון העברית יאנר דונטה, נחמר ונעים לשימושם בילך, נוהג דרך הנמטים בבריות ולען להם בלבו. אפשר מתקה לו להברטה, שהוא יכול לראות כל עיר כולה כעדת שוטים, שאפיין בਪתיחותם הם חביבים עליון.

אלו חדים לפני מילך בעטטש איזטטשן דאסן פיר איזלען הפספני התיורי שבערו והרגיש שלבו טהור עלי. היפכא לביתו, ישב ליד חביבים. ואמר: לברלבי, לסתה תענני, אני לא עטוד לך כדי להלט בחפה, הרוני מברון מראש על קאפאטולא-אציה גמזה שלג. גוים אחים סטוק לסתונו ההנישו בו. ידרו ושבנו, שלילותינו טרופיסן שאלו אותו: טר דוקטול, על מה אין אתה ישן בלילה? השיב: ווי סען דאסן שלאפען זואס האלט ערב שלאפען, כלומר, מהיכן שנית למה ששרו בערך שנייה.

יב'

אתמול בבוקר — כותב אחד מאנשי העיר שעתיים לאחר חלויו, שהיתה כ-26 בנובמבר 1936 — הימי בבית המדרש, סיפור לי השען צוירן, כי בלילה הקודם חלה הדוסטר בניטין גריל ובא לעזרו. בשעה ארבע לאי שחר, שיעזלו. התהיל צילון, אך חליין לא סר פמנון בבלוך בשעה תשע באאיי אצלו, ישב ליד הכאים, לבוש לטחנה גשימתו עטופה ביזונה. אמר לי בז'ון הלשון: יודידי משה, שהבת שתויה את ביסיסת האהדרה, שוב לא. אהיה אורחך, היומ אני מט. הת' גלען. משלו בדורבים, שכאתן לא ראוי טעמו פטבן כל כך, שהק עלי ואמר: משה אהא, שטונקה שנים שתויה קפה בכתף, לא חיסרטוי אפלו שכאת אחת, אתה הטופ שבדירוי ושא ברכת, שבאת מיר בפוקר. ושכתי אצלו כשליך שת רכע שעה, נפרדי טעלו זאמרטוי: בערב אשוב. השיב כאיירוניה נוראה: כן, כן. בחוץ דרום בא עזלו בנו של דרב ווישן להליכו בקרון האלב סתולבש, ישב ליד חבירים. הורע לו שטת כויה יונח שבדרא. כל טויה היה מתפלל, שלא יהא שרוי בחול. אלו כישתון לא כתוב לך הידרוו בימיו החרונים היו כערמה של מאות-מאות זברוי תריפתן. בשמת החרונה בא ליבות מהפץיד את ר' יהושע טהון, שמע לספרו ולען: שמעו נא את הלשון אוות, לאחר, שחספינו לארכט. השבוב לאכתי עמו זטילנו לרכיבת. עוד אכט טוב לך, יומ פנוי מוחון, יומ שלישו